

„Mán a hegyet a vőggel tógyuk”-
mondaná dédes. Jaj, vágott ám
az esze... Persze, oskola nem
rontotta, se a szerelem. Tán
százszor foldta kötőjét. Ajka-szeme
pengévé szűkült, mint a kés
a markában: csíkot nyesett, mert
csigát sodorni nehéz. (Mama,
néha olyan elesett vagyok... Kert
végén fagyott víz, repedt tükör.)
„Lyányom, hinni köll, mindegy az, miben.”
Sakk, és matt. Tedd! S hidd, hogy
értelme van. Hegynyi, amit kaptál,
ne todd a szakadék üres mélyibe.